

РЕШЕНИЕ

№ 335

гр. Пловдив, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20225300502567 по описа за 2022 година

Производството е образувано по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по постъпила въззивна жалба, подадена от Р. П. В., чрез адв. С. М., против решение № 2746 от 19.07.2022 г. по гр.дело № 3972/2021 г. по описа на РС Пловдив, XV гр. състав, с което се отхвърлят предявените от жалбоподателя срещу „Ей Ес Пи“ ЕООД, с ЕИК 121078722 обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 215, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ, вр. чл. 150 КТ, с които се претендира ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца следните суми: 310 лв., представляваща обезщетение за командировка за м. юни 2020г.; сумата от 138, 63 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от пет дни за 2020г.; сумата от 9 804, 08 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в размер от 2 184 часа за периода 24.01.2017г.- 01.07.2020г., по трудов договор № 18/24.01.2017г., ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 01.03.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователни и недоказани.

С постъпилата въззивна жалба се навеждат доводи за неправилност, поради неправилно приложение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост, на постановеното решение по гр.дело № 3972/2021 г. по описа на РС

Пловдив, като се оспорва извода на съда, че ищецът не е доказал да е положил извънреден труд. Жалбоподателят счита, че съдът е нарушил задължението си да обсъди всички събрани доказателства по делото в пълнота, твърди, че доказателствата са тълкувани изцяло в полза на ответното дружество, както и не е била, а е следвало е да бъде приложена разпоредбата на чл. 161 от ГПК, тъй като непредставянето от страна на ответника на поискани доказателства – маршрутни книжа, пътни листове и др., е създавало пречки за събиране на допуснати доказателства. Дори при така събраните доказателства счита, че от ССЕ е установен положен извънреден труд, който е следвало да бъде осъдено ответното дружество да заплати. Навеждат се оплаквания, че не са били взети предвид от съда и от експерта при изготвяне на заключението, свидетелските показания на доведения от ищеца свидетел. Оспорва се и извода, че ищецът не се счита командирован, доколкото осъществява постоянната си работа по време на пътуването, както и приложението на чл. 6, ал. 1, т. 1 от Наредбата за командировките в страната.

Моли обжалваното решение да бъде отменено изцяло, като неправилно, и да бъде постановено правилно решение, с което да бъде осъдено „Ей Ес Пи“ ЕООД изцяло да заплати претендираните суми с исковата молба.

В съдебно заседание поддържа жалбата, като обосновава и искането си за отмяна на ожалваното решение със събраните по делото гласни доказателства, с които безспорно се установява полагане на извънреден труд от жалбоподателя, въпреки, че работодателят не е представил писмените доказателства, които е следвало да пази по силата на действащата нормативна уредба за частната охранителна дейност, с което е затруднил доказването и разкриването на обективната истина.

От въззиваемото дружество „Ей Ес Пи“ ЕООД, гр. София, е постъпил отговор на въззивната жалба, с който същата се оспорва като неоснователна. Излагат се съображения за липса на доказателства за полагане на извънреден труд от жалбоподателя, липса на нормативно изискване за съхраняване на сочените от него писмени доказателства, унищожени след изтичане на определения срок по действащите вътрешни правила на работодателя, както и липсата на конкретни показания за начало и край на работния ден на ищеца на доведения от него свидетел, които да са достатъчни за установяване на положен извънреден труд. Счита, че ищецът не е бил командирован, тъй като е от кръга лица, които полагат труд по време на пътуване, с оглед естеството на работа, поради което и правилно районният съд е приложил разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 1 от Наредбата за командировките в страната. Заплащането на обезщетение за неползван годишен отпуск счита доказано по делото със заключението на ССЕ. Евентуално поддържа приетото възражение за прихващане.

Моли да бъде оставена без уважение въззивната жалба, като бъде потвърдено обжалваното решение. Претендира заплащане на разноски.

В писмени бележки поддържа отговора на въззивната жалба и искането за потвърждаване на обжалваното решение, като твърди, че показанията на разпитания свидетел не са преки и непосредствени, доколкото е работил в друго населено място, а евентуално поддържа възраженията си, направени в отговора на исковата молба, за погасяване на задълженията по давност до месец януари 2018 г. включително, както и възражението за прихващане със заплатените без основание суми за командировки.

Окръжен съд Пловдив, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

При въззивната проверка на обжалваното решение Пловдивският окръжен съд намира същото за валидно и допустимо, постановено от компетентен съд, по иск, който му е подсъден, в законен състав, в рамките на иска, с който е бил сезиран.

При проверката на правилността на обжалваното решение по изложените в жалбата оплаквания, настоящата инстанция намира следното:

Предявени са за разглеждане обективно съединени иски с правно основание основание чл. 215, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 262, ал. 1, т. 4 КТ, вр. чл. 150 КТ, с които жалбоподателят Р. В. претендира „Ей Ес Пи“ ЕООД да бъде осъдено да му заплати сумата от 310 лв. обезщетение за командировка за м. юни 2020г.; сумата от 138,63 лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от пет дни за 2020 г. и сумата от 9804, 08 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в размер от 2 184 часа за периода 24.01.2017г- 01.07.2020г., по трудов договор № 18/24.01.2017г., ведно със законната лихва върху претендираните суми, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 01.03.2021г. до окончателното им изплащане.

Исковата претенция се основава на твърденията, че ищецът В. е работел като орханител (въоръжена охрана) на пълен работен ден, при месечно сумарно изчисляване на работното време, срещу възнаграждение от 560 лв., увеличено от 01.01.2020 г. на 610 лв., осъществявайки транспортна охрана на ценни пратки и товари в екип, който извършвал превози по зададени от работодателя маршрути на пощенските станции на „Български пощи“ АД в област Пловдив. Твърди също, че ежедневно е работил по 12 часа, пет дни в седмицата, поради което е полагал труд над нормативно определените 56 часа на седмица, съответно 224 часа на месец, за които часове извънреден труд не е получавал допълнително възнаграждение. Заявява, че до прекратяване на трудовото му правоотношение не са му заплатени отработените часове извънреден труд, както и полагащите му се командировъчни за последния отработен месец и обезщетение за неползвания годишен отпуск за пет дни.

С писмения отговор на ответника по реда на чл. 131 от ГПК се изразява становище за неоснователност на предявените иски претенции. Не оспорва, че

ищецът е работил по посоченото от него трудово правоотношение, прекратено по взаимно съгласие, но твърди, че не е бил полаган извънреден труд, а е работил по графици по осем часа на ден, поради което допълнително възнаграждение не му се дължи. Еwentуално прави възражение за погасяване на задълженията по давност, на осн. чл. 258, ал. 3 КТ, дължими за три години преди подаване на исковата молба, или включително за периода месец януари 2018 г., възнаграждението за който месец е дължимо до 25.02.2018 г. Твърди, че обезщетение за командировка не се дължи, с оглед разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 1 от Наредбата за командировките в страната, тъй като служителят е извършвал постоянната си работа по време на пътуването. Заявява, че обезщетението за неползван годишен отпуск е заплатено. Прави възражение, при условията на еwentуалност, ако претенцията в размер на 9804,08 лв. по чл. 262, ал. 1 КТ бъде уважена, да бъде направено прихващане със сумата от 15000 лв. заплатена без основание на работника, за периода месец януари 2017 г. до месец юли 2020 г., на осн. чл. 55, ал. 1 ЗЗД.

Не се спори по делото по отношение на приетото от районен съд, че ищецът Р. П. В. е сключил с ответника „Ей Ес Пи“ ЕООД трудов договор № 18/24.01.2017 г., по силата на който ищецът е заемал длъжност „****“, при месечно трудово възнаграждение от 560 лв., което е било увеличено на 610 лв. с допълнително споразумение № 314/ 30.12.2019г., считано от 01.01.2020 г. Трудовият договор е бил прекратен по взаимно съгласие между страните от 01.07.2020 г., със Заповед № 219/ 29.06.2020 г. Доколкото по така установените от районен съд фактически обстоятелства никоя от страните не излага възражения във въззивната жалба и/или отговора на въззивната жалба, то въззивния съд няма правомощие да приеме друга фактическа обстановка.

Спорни по делото са обстоятелствата дали ищецът, жалбоподател в настоящото производство, е положил извънреден труд по време на действие на трудовото правоотношение и дали му се дължи обезщетение за командировка за последния месец от действие на трудовия договор, както и обезщетение за неизплатен годишен отпуск от пет дни, при прекратяване на трудовото правоотношение. По делото от РС Пловдив са приети писмени доказателства, представени от страните и третото неучастващо по делото лице „Български пощи“ АД, изслушана е ССЕ, разпитани са свидетели.

Съдът, в обжалваното решение, е приел, че от приетата ССЕ, без възражения на страните, е установено, че е заплатено изцяло обезщетението за неизползван годишен отпуск. Приел е, че трудовата функция на Р. П. В. се е състояла в извършването на превоз и охрана на ценни пратки и товари, която е налагала пътуване до различни населени места, но доколкото попада в хипотезата на чл. 6, ал. 1, т. 1 от Наредбата за командировките в страната, не се счита командирован, тъй като извършва постоянната си работа през време на пътуването. Приел е също, че ищецът не е провел главно и

пълно доказване на твърдения от него факт, че през процесния период е положил труд извън рамките на установеното работно време, който не му е заплатен, като от конкретиката на настоящия случай е видно, че ищецът е бил фактически компенсирал за часовете, за които е полагал труд, които не са отработени и в които съответно работното време не е било уплътнено, което е мотивирал с приетите писмени доказателства - описи за предаване и приемане на материални ценности, на които се позовава ищецът. При тази фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел всички предявени претенции за неоснователни и е отхвърлил исковете изцяло.

Пред районния съд, освен посочените писмени доказателства са събрани и гласни, като са разпитани свидетели, доведени и от двете страни. По отношение на полаган извънреден труд от работника са събрани писмени доказателства, представени от страните, както и от третото неучастващо по делото лице „Български пощи“ АД, които са били предмет на изготвената ССЕ, дала заключение за наличие на положени часове извънреден труд за 2020 г., посочени по месеци, съобразно приетите по делото писмени доказателства, определила е възнаграждението за този труд в размер на 188,22 лв., посочила е, че за месец юни 2020 г. не са начислявани и плащани командировъчни пари, а за периода от м.11.2019 г. до м. 06.2020 г. са били изплатени командировъчни пари в размер на 5620,00 лв., дадено е и заключение за платения годишен отпуск на ищеца, като е посочено, че обезщетението за неползвания платен годишен отпуск от 5 дни възлиза на 141,13 лв., като през месец май е била начислено и заплатено обезщетение по чл. 224 КТ за пет дни в размер на 166,32 лв. При изслушване в съдебно заседание вещото лице е заявило, че е работило изцяло по приетите по делото писмени доказателства, като не е взела предвид събраните гласни доказателства. Такива гласни доказателства са били събрани чрез разпит на доведени от двете страни свидетели. Свидетелят В. е служител на ответника, заемащ длъжност заместник мениджър охранителна дейност, поради което настоящият състав обсъжда показанията му като заинтересовани и ги преценя съгласно разпоредбата на чл. 172 ГПК, с оглед всички останали данни по делото. Свидетелят В. заявява, че не познава ищеца, като сочи начина на организиране на работата - всеки един екип с инкасо автомобил пътува по предварително одобрен график и маршрут, като отива да вземе пратки от областната пощенска станция, за да ги достави по съответните пощенски станции и пак се връща, за да остави предадените. Дейността на работниците била свързана с ежедневно пътуване извън гр. Пловдив, като ръководителят така организира графиците, съобразно маршрутите, че всички екипи да имат равни отработени часове. Тези показания не противоречат на дадените от свидетеля Т., незаинтересован от изхода на делото, който заявява, че познава ищеца, с който са работили заедно при ответника, при когото свидетелят заемал длъжността *** за южна България. С оглед заемащата от него длъжност заявява, че инкасо автомобилите тръгвали сутрин към седем часа, но служителите отивали на работа половин час по-рано, за да се въоръжат, като

приключват към 16,30 – 17,00 часа, ако не са подадени извънредни точки по време на работа, след което отново имат половин час за да минат през офиса и да се разоръжат. Сочи, че в представените от „Български пощи“ описи е посочен часът, в който са предадени пратките и парите, след което екипите следва да посетят офис на фирмата, за да се разоръжат.

Във въззивното производство са допуснати доказателства при хипотезата на чл. 266, ал. 3 от ГПК, като е назначена ССЕ, която да определи размера на положен извънреден труд и възнаграждението за него, съобразно показанията на разпитания свидетел Т., а именно, че работният ден е започвал 6,30 ч. и е продължавал до 17 часа. В приетото без възражения на страните и кредитирано изцяло от настоящия състав заключение се сочи, че часовете извънреден труд, които е положил Р. В., при съобразяване на посочените от свидетеля начало и край на работния ден, включително с времето за въоръжаване и разоръжаване, за периода от 24.01.2017 г. до 30.06.2020 г. включително, са 1273 и ½ часа, а възнаграждението за извънредния труд е 6060,23 лв. При изслушване на вещото лице в съдебно заседание същото заяви, че освен посочените в мотивната част писмени доказателства е взела предвид и представените описи от Български пощи, въз основа на които е дала заключението си, съобразявайки начина на отчитане на работното време.

Както бе посочено, не се спори между страните, че ищецът е работил при ответника на длъжност въоръжена охрана, като е работил в екип на инкасо автомобил, с който са били приемани и предавани пратки от пощенските станции в област Пловдив, по предварително одобрени маршрути, извън града, както и за размера на уговореното трудово възнаграждение. Спорно е дали ищецът е полагал извънреден труд, до прекратяване на трудовото правоотношение, считано от месец юли 2020 г., като ежедневно е отработвал повече от осем часа, дължат ли му се командировъчни, както и заплатено ли му е обезщетение за неползван годишен отпуск.

Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 6 от КТ, при сумирано изчисляване на работното време максималната продължителност на работната смяна може да бъде до 12 часа, а продължителността на работната седмица не може да надвишава 56 часа. Следователно трудът, положен в повече, е извънреден, ако работата е извършвана по разпореждане или при знанието и без противопоставянето на работодателя. Спорът е дали в рамките на отработваните пет дни в седмицата, заложили в графика, представени от работодателя, е полаган труд над нормативно установения, или както твърди ищецът ежедневно в работни дни да е престиран труд повече от осем часа. Действително, както е посочено в обжалваното решение, в тежест на работника е да установи твърденията си, че ежедневно е полагал труд над осем часа дневно, в какъвто смисъл са и събраните по делото гласни доказателства на свидетеля Т.. Той сочи, че работният ден е продължавал от 6,30 часа сутринта, тъй като инкасо автомобилите са

тръгвали около седем часа сутринта, с разлика от минути, като преди това е необходимо работникът да мине през офис на фирмата, за да се въоръжи, за което е необходим половин час. Екипите се връщали от обиколката на маршрутите около 16,30 – 17,00 часа, след което отново било необходимо време от около половин час да минат през офис на фирмата, за да се разоръжат. Така дадените показания настоящият състав кредитира като непосредствени, дадени в резултат на личните му възприятия, доколкото длъжността на свидетеля го е задължавала да има поглед върху работата на всички екипи, включително върху работата на ищеца, безпристрастни, последователни и логични, изчерпателни, категорични и ясни. Същите кореспондират с представените доказателства от третото неучастващо по делото лице – описи, съставени от пощенските служители с посочване на часовете, в които ищецът е посещавал всяка една пощенска станция, като други доказателства относно установяване продължителността на работния ден, които да внесат съмнения или да обортят свидетелските показания на свидетеля Т. по делото не са ангажирани, поради което съдът намира, че следва да ги кредитира изцяло, като приеме за установена продължителността на работното време, сочена от свидетеля, за доказана по делото. Така със събраните гласни доказателства се доказва изцяло и несъмнено полагането на извънреден труд от ищеца, независимо от това, че работодателят не представя поисканите писмени доказателства, поради унищожаването им, които са ангажирани именно за установяване на този факт. Поради това и приема, че следва да кредитира по делото изготвената пред настоящата инстанция съдебно счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице М., която дава заключение за отработените от ищеца извънредни часове за процесния период от време, съобразно свидетелските показания, според които работният ден е започвал 6,30 ч. и е продължавал най-малко до 17 часа, вземайки предвид и представените писмени доказателства от „Български пощи“ АД, в които са посочени часовете на посещения на пощенските станции, само въз основа на които е дадено експертното заключение, прието пред първата инстанция. С така приетото и неоспорено заключение, което изцяло се възприема от съда, се установява, че за периода от 24.01.2017 г. до 30.06.2020 г. включително отработените часове извънреден труд са 1273 и ½ часа, а възнаграждението за тях е в размер на 6060,23 лв.

С отговора на исковата молба е направено и възражение за погасяване на тези вземания по давност, дължими за три години преди подаване на исковата молба, до 01.03.2018 г., или включително за месец януари 2018 г., възнаграждението за който месец е дължимо до 25.02.2018 г. Съгласно разпоредбата на чл. 111, б. а ЗЗД, с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за възнаграждение за труд, за които не е предвидена друга давност. Исковата молба е подадена на 01.03.2021 г. Или погасени по давност са всички вземания, възникнали преди 01.03.2018 г., включително възнаграждението за месец януари 2018 г., платимо до 25.02.2018 г. Вещото лице е дало заключение в табличен вид, като са посочени отработени часове

извънреден труд за всеки месец от процесния период, както и изчисленото възнаграждение за него. Така за периода от 24.01.2017 г. до месец януари 2018 г. са посочени 328,5 часа положен извънреден труд, възнаграждението за които е в размер на 1604,37 лв., което вземане е погасено по давност, поради изтичане на тригодишен срок от възникването му, до подаване на иска, поради което в тази част искът е неоснователен. В останалата част за 855 часа положен извънреден труд за периода от 01.02.2018 г. до 30.06.2020 г. и за сумата от 4455,86 лв. искът е основателен, не е погасен по давност, поради което следва да бъде разглеждано и приетото за съвместно разглеждане възражение за прихващане в първа инстанция, което се поддържа и с отговора на въззивната жалба.

Работодателят е направил възражение за прихващане на уважената част от претенцията по чл. 262, ал. 1 КТ със сумата от 15000 лв., заплатена без основание на работника, за периода месец януари 2017 г. до месец юли 2020 г., на осн. чл. 55, ал. 1 ЗЗД. Съдебно счетоводната експертиза, приета в първа инстанция, установява, че са заплащани на ищеца ежемесечно суми за командировъчни в общ размер на 5620,00 лв. за периода м.11.2019 г. до м. 06.2020 г., поради което не може да се направи извод, че се касае за техническа грешка. Безспорно от приетите по делото доказателства се установява, че длъжността на жалбоподателя се свежда до извършването на превоз и охрана на пратки и товари, която дейност обичайно се полага по време на път, като всеки работен ден на ищеца е започвал и завършвал в гр. Пловдив. Поради това и ищецът е извършвал постоянната си работа по време на пътуване и на основание член 6, ал. 1, т. 1 от Наредбата за командировките в страната не му не се следват командировъчни, квартирни и дневни пари. Съгласно чл. 271 КТ работникът не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. В своята практика ВКС последователно приема, че добросъвестно в този случай означава, че основанието за плащане трябва да е липсвало към момента на получаване на сумата, а работникът или служителят да не е знаел за него. Съгласно Решение № 791 от 17.01.2011 г. по гр.д. № 271/2010 г. на Върховен касационен съд за преценката за това дали работникът или служителя следва да върне сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно, определящо е субективното отношение на получателя към основанието за получаване на сумите. За да отпадне задължението му за връщане на сумите е достатъчно той да е имал съзнанието, че за него съществува правото да ги получи. Именно такъв е конкретният случай, като у работника липсва съзнание, че няма право на командировъчни, дори само с оглед поддържаната от жалбоподателя неправилност на първоинстанционното решение и в тази му част. Поради съществуващата в член 271, ал. 1 ГПК презумпция за добросъвестност на работника при получаване на възнагражденията и обезщетенията по трудовото правоотношение, не се дължи връщането на получените суми, поради

което и възражението за прихващане е неоснователно.

С оглед изложеното искът за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за 855 часа положен извънреден труд за периода от 01.02.2018 г. до 30.06.2020 г., в размер на сумата от 4455,86 лв. се явява основателен, поради което в тази му част решението на районния съд се явява неправилно и следва да бъде отменено, като бъде постановено друго, с което искът да бъде уважен. Тъй като се касае до парично задължение, следва да бъде уважена и претенцията за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на завеждане на исковата молба, когато е поискано, до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 86 ЗЗД. За периода от 24.01.2017 г. до месец януари 2018 г., в който са били положени 328,5 часа извънреден труд, с изчислено възнаграждение от 1604,37 лв., вземането е погасено по давност, поради което и искът се явява неоснователен, а решението в тази част, с което е бил отхвърлен - правилно.

Както бе обсъдено по-горе, с оглед безспорния факт, че ищецът е извършвал постоянната си работа по време на пътуване, на основание член 6, ал. 1, т. 1 от Наредбата за командировките в страната не му не се следват командировъчни, квартирни и дневни пари, то искът по чл. 215 КТ за заплащане на обезщетение за командировка за месец юни 2020 г. е неоснователен и като такъв правилно е отхвърлен от районния съд. Поради това в тази част решението следва да бъде потвърдено като правилно.

Приетата по делото ССЕ при разглеждане на делото в първа инстанция установява заплащане на обезщетение за неизползваната част от платения годишен отпуск от пет работни дни на ищеца, конкретни възражения срещу неправилността на решението в тази му част не са наведени в жалбата, не е била оспорена и приетата експертиза. С оглед изложеното е доказано в първоинстанционното производство, че задължението за заплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск е било погасено чрез плащане, в хода на производството, поради което и искът по чл. 224, ал. 1 от КТ за заплащане на такова обезщетение е неоснователен и правилно отхвърлен с решението на районния съд, при съобразяване разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК. Поради това и в тази част обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно.

С оглед изхода на спора и на двете страни се дължат разноски. На жалбоподателя се дължат разноски съобразно уважената част от иска и за двете инстанции. Пред РС Пловдив са претендирани разноски в размер на 800 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, заплатено по договора за правна помощ и съдействие от 15.06.2022 г. Съобразно уважената част от исковете му се дължи сумата от 347,68 лв. Във въззивна инстанция се претендира заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лв., за което е направено възражение за прекомерност в писменото становище по същество,

докладвано преди приключване на съдебното дирене. Съгласно действащата към датата на представения договор от 23.11.2022 г. за правна защита и съдействие Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исковете. С оглед броя на предявените искове – три обективно съединени иска, ведно с акцесорни претенции за обезщетения, както и минималния размер на адвокатското възнаграждение по всеки един от трите иска – за двата, определено по чл. 7, ал. 2, т. 1, а за третия по т. 2 на същия текст, претендираното адвокатско възнаграждение е по-ниско от минималното, определено по посочения начин, поради което разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК е неприложима и възражението се явява неоснователно. Поради това във въззивната инстанция се дължат разноси също съразмерно уважената част от исковете, доколкото няма определен размер на адвокатско възнаграждение за всеки отделен иск, поради което следва да бъдат присъдени в размер на 783,28 лв., или общо за двете инстанции е дължима сумата от 1130,96 лв.

На въззиваемата страна следва да се присъдят разноси, съобразно отхвърлената част от исковете, както за първа инстанция, така и за въззивна инстанция. Претендират се такива в размер на заплатено адвокатско възнаграждение от 1260 лв. с ДДС за всяка инстанция. Съобразно отхвърлената част от исковете се дължи сумата от по 712,40 лв. за всяка инстанция. Поради това решението в частта, в която са присъдени с обжалваното решение разноси над дължимите по съразмерност от 712,40 лв., или за сумата от 547,60 лв. следва да бъде отменено, като в останалата част, за сумата от 712,40 лв. решението следва да се потвърди. За въззивната инстанция следва да се присъди по съразмерност с отхвърлената част от жалбата сумата от 712,40 лв. разноси за заплатено адвокатско възнаграждение, за което са представени по делото доказателство за заплащане с ДДС по банков път.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК въззиваемият следва да бъде осъден да заплати по съразмерност в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС дължимата държавна такса върху предявените искове пред първата инстанция (178,23 лв.) и държавна такса за образуване на възивно производство (89,12 лв.) на основание чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, общо на 267,35 лв., както и по съразмерност разноси за две съдебно-счетоводни експертизи, направени от бюджета на съда за двете съдебни инстанции общо в размер на 109 лв.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2746/19.07.2022г. постановено по гр.д. № 3972 по описа за 2021 г. на Районен съд – Пловдив, XV граждански състав, В ЧАСТТА с която са отхвърлени предявените от Р. П. В., ЕГН*****, от гр. ***, със съдебен адрес: гр. ***, чрез адв. С. М., против “Ей Ес Пи” ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М., със съдебен адрес: гр. ***, Адвокатско дружество „Д. и Л.“, адв. Л. Т., искове с правно основание чл. 262 КТ и чл. 86 от ЗЗД – за заплащане на сумата от 4455,86 лв. представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.02.2018 г. до 30.06.2020 г., по трудов договор № 18/24.01.2017г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 01.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и в частта, с която са присъдени разноски, над сумата от 712,40 лв., до присъдената от 1260 лв., или за разликата от 547,60 лв., вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Ей Ес Пи“ ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М., да заплати на Р. П. В., ЕГН*****, от гр. ***, със съдебен адрес: гр. ***, чрез адв. С. М., сумата от 4455,86 лв. (четири хиляди четиристотин петдесет и пет лева и осемдесет и шест стотинки) възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.02.2018 г. до 30.06.2020 г., по трудов договор № 18/24.01.2017г., на осн. чл. 262 КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 01.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, на осн. чл. 86 ЗЗД, както и сумата от 1130,96 лв. (хиляда сто и тридесет лева и деветдесет и шест стотинки) направени по делото разноски по съразмерност, на осн. чл. 78, ал. 1, т. 1 ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2746/19.07.2022г. постановено по гр.д. № 3972 по описа за 2021 г. на Районен съд – Пловдив, XV граждански състав, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Р. П. В., ЕГН*****, от гр. ***, със съдебен адрес: гр. ***, адв. С. М., ДА ЗАПЛАТИ НА „Ей Ес Пи“ ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М., сумата от 712,40 лв. (седемстотин и дванадесет лева и четиридесет стотинки) направени във въззивната инстанция разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА „Ей Ес Пи“ ЕООД, ЕИК 121078722, със седалище и адрес на управление: гр. София, Район „Витоша“, ЖК „Павлово“, ул. „Пирин“ № 6, представлявано от Управителя П. Д. М. да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС, съразмерно уважената част от исковете, сумата от 267,35 лв. (двеста шестдесет и седем лева и тридесет и шест стотинки) държавна

такса за първоинстанционно и въззивно производство, както и сумата от 109 лв. (сто и девет лева) разноси за съдебно-счетоводни експертизи, на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____